

HIRO ARIKAWA
**Motanul
care și-a luat
rămas-bun**

Traducere din japoneză și note de
RALUCA NICOLAE

HUMANITAS
fiction

MOMENTE DIN VIAȚA LUI HACHI

Scurtă continuare la

Memoriile unui motan călător

Când a deschis ochii, a descoperit că se află într-o cutie. Lângă el mai era unul dintre frățiorii săi, un ghemotoc de blăniță, alb și pufos, cu doar câteva pete. Ar fi trebuit să fie mai mulți, dar numai ei mai rămăseseră. Capacul cutiei nu fusese bine închis, iar prin crăpături se strecura o lumină fulgurantă.

Dacă ar fi miorlăit mai tare, mai mult ca sigur că mămica lui ar fi dat fuga la el, așa că a mieunat din toate puterile. Numai decît frățiorul i-a urmat exemplul.

În cele din urmă, capacul s-a mișcat. Nu era mama lor, ci un băiețel necunoscut, care se uita de sus la ei. Deasupra puștiului se zărea un petic de cer azuriu. Temător, băiatul i-a măsurat în tăcere cu privirea.

— Ia te uită, niște piso! s-a auzit o voce veselă. De unde i-ai pescuit?

Din spatele primului copil s-a ițit capul unui alt băiat.

— Cred că i-a lăsat cineva aici.

— Sunt tare drăgălași!

Cel de-al doilea băiat a întins mâna să-i mângâie. Puștiul care își făcuse primul apariția nu s-a lăsat nici el mai prejos.

— Nu vrei să ții unul? a intervenit cel din spate, apoi, făcându-și palmele căuș, a ridicat la piept un pisoai.

Primul băiat, imitându-l, l-a luat în brațe pe celălalt pisoaiș.

— Să fi fost abandonăți?

— Tot ce se poate, i-a răspuns primul.

— Ce oroare! au suspinat amândoi, la unison.

— Haide! O să întârziem la cursul de înot.

— Da... Să mergem!

Însă nici unul din ei nu avea chef să plece.

— Hai, Satoru!

La insistențele amicului său, puștiul care răspundea la numele Satoru a pus fără tragere de inimă pisoaiul înapoi în cutie. Apoi au rupt-o amândoi la goană. La un moment dat, ecourile pașilor lor grăbiți s-au stins în depărtare.

N-a trecut mult și alte umbre au dat târcoale cutiei – de data aceasta, niște fete cu pălăriuțe galbene pe cap.

— Vaai, ce dulci sunt! au strigat ele cu însuflețire.

Și, fără să stea prea mult pe gânduri, au deschis capacul și au luat pisoaișii în brațe.

— Sărmanii! Cine să-i fi abandonat?

- Ce-ar fi să iau unul acasă?
— Părinții tăi n-o să zică nimic?
— Habar n-am. Dar sunt drăgălași foc. Cred ca mama o să fie topită când o să vadă ce i-am adus.
— Dacă ai tăi te lasă să păstrezi pisoii, vreau și eu să vin să mă joc cu el.
— Bineînțeles! Care ți se pare mai drăguț?
Fetele au studiat pisoii cu mare atenție.
— O să-l iau pe ăsta.
— Hmm... Nu vezi că are codița strâmbă?
— Da?

Fata l-a pus înapoi în cutie și l-a scos pe celălalt. Acesta, spre deosebire de primul, avea coada dreaptă.

Și, astfel, pisoii s-a pomenit deodată singur-singurel. Curajul l-a părăsit pe dată.

— Miau, miaaaau! a făcut el din toți rărunchii.

De obicei mămica lui ar fi venit într-un suflet la așa o chemare, însă acum, oricât a mieunat, nu a mai apărut nimeni să-i țină de urât.

În cele din urmă a ostenit. Miorlăiturile i s-au transformat în scâncete slabe și, pe nesimțite, l-a furat somnul. În scurt timp dormea așa de profund, că nici nu-și mai amintea când se făcuse covrig.

*

L-au trezit niște șoapte. Uitându-se în sus, în direcția de unde se auzeau vocile, a dat cu ochii de băieții de mai devreme, care se întorseseră de la înot.

— Ce s-o fi întâmplat cu celălalt?

Vorbeau de frățiorul lui, care nu mai era în cutie.

Băieții au tot șușotit, nedezlipindu-și privirea de el. Pesemne că voiau să-l ia acasă.

— Poate reușesc s-o înduplec pe mama!

Băiatul care răspundea la numele Satoru părea foarte hotărât.

— Da' nu-i cinstit! a izbucnit celălalt.

Satoru a tresărit la auzul vocii pline de reproș. Amicul său a încercat să-l îmbuneze:

— Adică... vreau să spun că... ăăă... eu l-am văzut primul.

— Îmi pare rău, Kō-chan! a zis Satoru. Ai dreptate, pisoiul e al tău fiindcă tu l-ai găsit, firește.

Kō-chan a luat cutia și a pornit-o încrezător spre casă.

Numai că...

— Nu, categoric nu! Pisica n-are ce căuta la noi!

Bărbatul căruia Kō-chan îi zicea tată nu voia în ruptul capului să-l lase cu „jivina“ în casă.

Puștiul a insistat cât a insistat, după care s-a lăsat păgubaș. Cu lacrimile șiroidu-i pe obraji, a înșfăcat cutia și a plecat cu coada între picioare. N-avea încotro – trebuia să ducă pisoiul înapoi.

Pașii l-au purtat către locuința lui Satoru.

— Ce-ai pățit, Kō-chan?

— Tata nici n-a vrut să audă! Cică pisică ne trebuie nouă?!

— Fii pe pace! a zis Satoru cu ochii la prietenul său care plângea cu sughițuri. Mi-a venit o idee.

Satoru l-a luat pe sus pe Kō-chan și a dat să iasă pe ușă, când, dinăuntru, s-a auzit o voce de femeie:

— Unde te duci?

— Ies un pic cu Kō-chan! Am un plan genial, a turuit înflăcărat Satoru. Mai demult, am împrumutat de la biblioteca școlii o carte despre un băiețel care a luat de pe stradă un cățeluș, dar tatăl lui s-a supărat și l-a pus să-l ducă înapoi. Cum nu putea să-l abandoneze, a hotărât să fugă de acasă, cu câine cu tot. La miezul nopții taică-su a plecat după el, și, după îndelungi căutări, i-a dat de urmă. De bucurie că l-a găsit, a fost de acord să țină animăluțul, cu condiția ca băiatul să aibă grijă de el. Situația e la fel ca a noastră. Cred că și tu, Kō-chan, ar trebui să faci fix la fel – adică să fugi cu pisica.

Numai că tocmai Kō-chan nu părea cătuși de puțin convins de minunatul plan, dar a capitulat repede în fața entuziasmului molipsitor al lui Satoru.

După câteva ore, Satoru și Kō-chan ronțăiau prăjiturile în parcul din cartier, iar pisoii de pripas se delecta cu o conservă cu pateu pentru pisici. Era lihnit de foame și a înfulecat totul într-o clipă, după care l-a apucat strănutul pentru că se mânjise pe botic cu mâncare. Satoru și Kō-chan s-au prăpădit de râs.

Din păcate, în scurt timp planul lor s-a dovedit plin de cusururi.

— Hei, descreieraților! a tunat vocea mâniaoasă a tatălui lui Kō-chan. Acasă cu voi!

— Na, a apărut dușmanul!

La comanda lui Satoru, au rupt-o amândoi la fugă, ținând fiecare de câte un capăt al cutiei. Înăuntru, bietul pisi vedea stele verzi, rostogolindu-se și izbindu-se de pereții de carton. La un moment dat, hurducăiala a încetat și capacul s-a deschis. Cei doi băieți îl priveau alarmați.

— Ești bine? au zis ei, cercetându-l îngrijați.

— Miauu-miorlăuu! a protestat vehement pisiul, care nu ar mai fi rezistat la încă o rundă de zgâlțâieli.

— Se aude un mieunat!

— Vine de sus, de pe acoperiș! au strigat niște voci îngrijorate.

— Kōsuke, încetează! a bubuit din mulțime vocea tatălui lui Kō-chan.

„Inculpatul“ s-a făcut mic și s-a pus pe bocit.

— S-a ales praful de planul nostru! Satoru, ești un mincinos!

— Ai răbdare! Încă nu-i totul pierdut! Lucrurile se mai pot schimba.

— Cum naiba să se mai schimbe?

Atmosfera de pe acoperiș devenise foarte tensionată, pe când jos urmăritorii țineau sfat cum să-i prindă:

— S-o luăm pe scara de incendiu.

Tatăl lui Kōsuke, fierbând de furie, începuse deja s-o escaladeze.

— Aoleu, s-a zis cu mine!

Pisoii nu pricepea nimic din toată această tevatură. De un singur lucru era sigur: nu mai voia în ruptul capului s-o ia de la capăt cu zgâlțâiala.

— Stați așa! Dacă mai faceți un pas, mă arunc de pe acoperiș! a răcnit Satoru.

Jos, adulții se agitau și vociferau.

— Adică... așa mi-a zis Kōsuke să vă spun...

— Ceee?

Kōsuke era siderat.

— Ce te-a apucat? De ce vorbești în numele meu? s-a răstit el la Satoru.

Cei doi au început să se ciondănească.

— Satoru, vorbești serios? a strigat unul dintre urmăritori.

— Foarte serios! Să știți că s-a descălțat deja!

Jos era panică totală.

— Kōsuke, lasă dracului prostiile! a tunat iar vocea tatălui lui Kōsuke. Termină cu circul, că vin la tine și te urechez de nu te vezi!

— Nu vă apropiați! Kōsuke a jurat să se sinucidă, cu pisoii cu tot!

Sărmanul animal nu știa ce-i aia o sinucidere, dar avea o presimțire sumbră cum că ar fi și el implicat. Instinctul îi spunea s-o ia iute din loc, așa că a încercat să escaladeze pereții de carton. Degeaba, cutia era prea înaltă!

Pe acoperiș, băieții s-au luat la hartă.

— Te rog să nu te mai joci cu viața mea după bunul tău plac!

— Bine, dar vrei, sau nu vrei pisica?

— De vrut, o vreau, dar... a bâzâit disperat Kō-chan, neștiind ce altceva să spună.

— N-ai putea să-i rogi pe ai tăi să iei tu pisoiul?

— Ceee? a exclamat Satoru, nevenindu-i să creadă. Mi-o lași mie?

— Ar fi fost o idee mai bună decât să mă pui să sar de pe acoperiș, cu el cu tot.

— Și nu puteai să-mi zici asta mai devreme?

Întors acasă cu pisoiul, Satoru a primit un perdaf din partea părinților pentru nesăbuiința lui, dar asta nu l-a împiedicat să mănânce cu mare poftă.

Pisoiul a primit și el o porție bună, dar, pe când înfuleca, pateul s-a împrăștiat și nu l-a mai putut mânca. Mama l-a strâns din fârfurie, l-a făcut biluțe și i l-a dat în guriță.

După ce și-a pus burta la cale, pisicul s-a lins sârguincios pe bot tocmai când Satoru se săturase și de mâncat, și de muștruluiala părinților.

— Cred că are cam două luni, a zis mama, scărpinându-l pe după urechi.

Mângâierea aducea cu atingerea mamei-pisică, așa că ghemotocul de blană s-a pus pe tors fără să vrea.

— Ia te uită cum toarce!

Cuprins

Momente din viața lui Hachi	
Scurtă continuare la	
<i>Memoriile unui motan călător</i>	5
Încă o călătorie	
Scurtă continuare la	
<i>Memoriile unui motan călător</i>	63
Insula pisicilor	107
Tom, ștrengarul	149
Pisica lui Schrödinger	153
Dincolo de aparențe	197
Motanul care și-a luat rămas-bun	223